

?Chingan cuando yo les digo', per Montse Castellà

La cantautora tortosina reflexiona al voltant dels valors i les lletres del reggaeton

Montse Castellà | Juan Miguel Morales

Una de les millors maneres de memoritzar un text és que tinga música. Inclús de menuts -als que tenim una certa edat- mos feien adependre les taules de multiplicar amb aquella melodia cíclica -que semblava treta de los Niños de San Ildefonso cantant lo Gordo de Nadal- que fa que ara, quan mos preguntem en veu alta quant són, per exemple, 6 per 4, interiorment mos vingue aquella tonada al cap per a poder donar el resultat correcte. La música té el superpoder d'estimular el cervell i ajudar-lo a fixar la memòria. I no només es graven al cap lletres o operacions, també instants de la vida que van acompanyats d'una banda sonora indissociable que fa que, cada vegada que la sentim, evoquéssem lo moment exacte en què sonava.

Un estudi de la Universitat de Birmingham conclou que la música és eficaç en l'augment de l'eficiència a l'hora d'estudiar, que ajuda a aprendre continguts. Este art és capaç d'inocular-mos pensaments, valors, sentiments. Per tant -com la poesia mateixa- i com cantava l'amic **Paco Ibáñez** parafrasejant Gabriel Celaya, és també *?un arma cargada de futuro*'. Si assumim, doncs, que la música ens transporta a vivències i té components educatius i pedagògics, hauríem també de vigilar tot el que diuen les lletres d'algunes cançons, sobretot aquelles que formen part d'un estil que no entendre mai: lo reggaeton.

Esborrona vore adolescents i jóvens repetint com una lletania de lletres que denigren la dona, amb

missatges sexistes i misògins, i que inciten al consum de drogues. I és preocupant no només perquè les xiques ho cantussegen sense adonar-se que estan verbalitzant un maltractament, sinó també perquè els nois la repetixen pensant-se que això els fa més hòmens. Per no parlar de segons quines coreografies prou explícites que es van veient per les discoteques i botellots. Lo missatge de la cançó es va repetint com un martell dins del seu cap -i el nostre- tant si es fixen bé en lo que s'hi diu com si no.

L'escriptor i amic tortosí Gerard Vergés deia que 'de tot el que hem llegit, n'hem fet substància', una frase que trobareu escrita a les parets de la Biblioteca de Tortosa i de la Casa del Llibre, a Barcelona. També de tot lo que cantem en fem substància. És una manera d'enregistrar àudios al dietari del seny, de gravar amb tinta indeleble a l'agenda del discerniment. Cantar és estampar pensaments a la nostra intel·ligència i descuidar-ho mos afecta també com a societat.

¿Todas saben en la cama maltratarme. De sexo me tienen bien. Estoy enamorado de cuatro babies. Siempre me dan lo que quiero. Chingan cuando yo les digo. Ninguna me pone pero.' Pertany a una cançó agafada a l'atzar i titulada "Cuatro babies", d'un tal **Maluma**. *¿Bebiendo, fumando y jodiendo. To' el mundo empastillao en la discoteca.*' Esta perla és d'un tal **Farruko**. Totes dues fan vindre ganes de vomitar. Hi hauria d'haver -potser existix i ho desconec- un codi ètic que posés la lupa en los missatges d'estes cançons i, arribat lo cas, pogués procedir a la seua prohibició. Com se prohibix un medicament si té greus efectes secundaris o un cartell si fa apologia del nazisme. Educar en valors i en feminisme també és vetlar per lo que el poble escolta i canta.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=OXq-JP8w5H4>